<u>Муса Җәлил</u>

Ишек төбендә

Үтеп барам шулай урам буйлап,
Парадныйда күрәм: бер бала
Звонокка үрелә, буе җитми,
Аптырагач, карап уйлана.

Мин балага киләм:
— Әллә, — димен, —
Звонокка буең җитмиме?
— Җитми шул, — ди.
— Кая, үзем басыйм.
Бернеме, — дим, — әллә икеме?

— Биш, — ди. Басам.
Шуннан бала әйтә:
— Абзыкай, син нинди йөрәкле!
Әйдә качыйк хәзер, хуҗа чыкса,
Икебезгә дә бирер кирәкне!

1942 ел